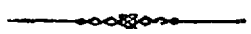

עלרת חסיה לכס הינו שהשכעה יסיה
 ועלור לכל יוליד לבוס מקוס יללה ילנמו
 זה כמה וחסיה רק לכס. ע"כ
 מהלודך להזכיר את שלמה שהוא נגד
 גפן שאינו מקבל שום הרבבה וכמאמר ה'
 דד ד' דלתי"ן בכדי שיגך השפע רק
 לכנס"י אמן: עליק

ככל ימיו הסופות מקריבין ע' פדים
 ע' אומות בכדי שיסיה גם להס קיוס
 לצורך העולם כמאמר אילו היו יודעים
 יכו'. ע"כ מהלודך להזכיר את יוסף
 כי מדתו להשפיע לכל כג"ל. אמנס בשמ"ע
 אמר הקב"ה עלרו לפני יום אחד וכו'
 אני ואיה הידות הכתוב ביום השמיני

לקוטים

עולם בבחי' השבתי דרכי וגו' ועי"ז
 גם להלדיק צניקל להעלותו. השי"ת יקרב
 לב בית ישראל אמן
 וזאת אמר אדמו"ר בליל א' דחנוכה: :
אמר כל אחד מישראל לריך להאמין
 שעס דיבורי תו"ת שלו בוגס
 עולמות. אע"פ שהוא אינו בסדרגס זאת
 לריך להאמין שהאמת הוא כך. וכשיאמין
 באמת שהאמת היא כך אז ידע ויבין
 כמה הוא רחוק מזה אז יסיה לבו נשבר
 בקרבו. וכשיסיה לבו נשבר בקרבו על
 זה יוכל לבא למדריגס זאת :
אליהו בעיר כלבים משחקים איתא
 במדרש כי אם היו יודעים
 האומות מהשפע שמשפיע להס ה'
 שללו לא היו מחריבים אותו.

חשבת דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך
 (תהלים קיט). בדורות
 הללו קשה להיות היקון להשמות על ידי
 תו"ת כי מחמת שהשמות שבדורות הללו
 הם צחי' רגלים כשרואים לקרב עלמס
 על ידי תו"ת אינו בטוח בעלמו ונופל
 עליו פפיות ח"ו. וגם להלדיק קשה
 להעלותס על ידי תו"ת כ"א ע"י גשמיות
 ועיני עוה"ז. וזהו חשבת דרכי עיני
 עוה"ז אכילה ושתיה ושאר דברים גשמיים.
 ועי"ז אשיב השמות מבחי' רגלי אל
 עדותיך כי לריך הלדיק לעסוק בעיני
 עוה"ז ובתאוותיו כדי להעלות השמות
 שבדורות הללו שהס קענים מחד ורחוקים
 מבחי' לב שהיא בחי' בינה. ולריך כל
 אדם לראות שיסיה בכל תאוותיו ושבלי

חיי ומזויי וכן רוחניות היינו פייח
רוחניות לכל ישראל • ובפרט לכמוקשרים
אליו ואכילו בעלמא דחתי על ידו נשפע
לסם כל טוב • ולריך כל אחד ואחד
להאמין כל זה באמונה שלימה • ואיזהו
שׁוּטָה המאבד מה שנותנים לו שמהאבד
האמונה שעל ידי הלדיק נשפע לו הכל •
ואוה סובר שׁוּטָה מקבל מעלמו בלתי
הלדיק חם ושלוס • וזה נקרא שׁוּטָה כי
אפי' בעלמא דחתי נקרא הלדיק הנשר
הגדול שׁוּטָה כל המתקשרים אליו בכחו
בחי' והשח אחכם על כוכי נשרים • ע"כ
מי שמהאבד כח זה ואינו מאמין ח"ו
בכח הלדיק כנ"ל נקרא שׁוּטָה • כי עיקר
חיות האדם היא אמונה זו והבין •

אופין אחר איזהו שׁוּטָה המאבד מה
שנותנים לו • להבין למה לריך

הגמרא לאשמועינן חיזה שׁוּטָה ובלא
הגמרא לא הוה ידעינן ומסתם הכרת
פניו ענתה זו • ותו חיזה יראת שמים
ללמח מזה חם ידע מי הוא שׁוּטָה או לא
ידע כי מהסתם דברי חז"ל מורים לנו
בכל דבריהם לידע דרך ה' • ואיחא
בגמרא ע"פ אדם אחס אחס קרואים
אדם וכו' ויש להבין • אלא שיש יד ימין
ויד שמאל ושתי הידים המה מכונים
בשם יד אעפ"כ יד שמאל נקרא יד כסה
ויד ימין הוא יד אמת יד החוקק ואע"כ
שלין

הוא פשמדה הרחמים גוברת בעולם יש
שפע וחיות בעולם לכל הנבראים ואפילו
הקליפות יש להם חיות • ולכך נשעים
בשם"ק שנאמר עליו (שמות כ) בכל
מקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך
וברכתיך שהוא מקור הברכה והרחמים •
לכך גם הקליפות היו יונקים ומשפיעים
ג"כ להישמעאלים וד"ל • וזהו אליהו בעיר
הוא בחי' הרחמים שהוא שם ב"ן המקטין
בעולם העשיה ולכך נשאלהו בעיר גם
הקליפות מקבלים חיות • ואח"כ סיפר
מחסיד אחד שביקש מאביו ז"ל שרולה
לראות אליהו וכו' ובסוף אמר שכשמהאמינים
שמלכותו בכל משלה ולית אחר פנוי
מיניה זה ענין גלוי אליהו :

וזאת אמר אדמו"ר בזאת הנזבה על
ברית מילה בעיר באריסעב) :

איזהו שׁוּטָה המאבד מה שנותנים
לו • אמר בשם המגיד הגדול

חיזה שׁוּטָה המאבד כח מ"ה שיש לו •
כי יש אלל כל אחד ואחד מישראל בחי'
מ"ה וכשאלם אינו הולך בדרבי השם
אזי ח"ו מאבד כח מ"ה שנותנים לו
ונשעה אלל עלמו בחי' יש ח"ו עכד"ק •
ואני אומר הפירוש כי הלדיק האמיתי
הוא בחי' מ"ה כי אדם בנימ' מ"ה •
כי הלדיק האמיתי הוא מרכבה לבחי'
בשם מ"ה והוא המשפיע כן גשמיות בני

יחוס אבות בלי יחוס עלמנו אינו שיה כלום. כי איתא בגמרא ומתחת זרועות עולם אלו האבות ומפני מה המשילו חז"ל את האבות לזרועות מחמת שכל השפעות של ב"ו הוא בזכות אבות. ולמשל כשאחד נותן ומשפיע לחבירו הוא נותן לו בידו כך האבות שבזכותם הם כל השפעות נקרא זרועות. ומראה כשאחד נותן ומשפיע לחבירו בידו והשני הוא נמשך לחוריו מהותן בודאי לא יועיל לו כלום מה שחבירו מושיט לו ידו. כך מי שיש לו זכות אבות ואין לו יחוס עלמנו אין מועיל כלום מה שהאבות משפיעים כי הוא אינו יכול לקבל

אמר יש לדיקים שנראה לדקתם ותורתם ועבודתם בהתגלות לעין כל. ויש לדיקים שאין נראה הנגלה שלהם ותורתם רק שפתיים נעוה כדוגמא מ"ש הרמב"ם ז"ל שכל הגלגלים מתנועעים וגלגל היומי מנוענע כל הגלגלים בלא תניעה. כי מחמת גדלו של גלגל היומי הנה בתניעתו הקטנה שבקטנות שמתעט לא נראה כלל הוא מנוענע כל הגלגלים. וזהו (קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים כל הנחלים היינו הלדיקים הנוכחים אל הים היינו הלדיק שהוא מחמישים שיער בינה בגי' ים אל מקום שהנחלים וגו' שבים ללכת. כי הלדיק הגדול נותן שפע

שאין לו גוף ואין לו דמות הגוף אך מדותיו נקראים כן כדי לשבר את האוהן. כך כל שמות הקב"ה שאינם נמחקים כמה שמותיו הקדושים. אך שם הוי"ה ב"ה הוא שם האמת ובמילוי אלפין הוא בגימ' מ"ה. וישראל כדברנו ביד ימין של הקב"ה שהוא יד החוקה יד האמת ומפני זה כמה נקראו אדם שהוא בגימ' מיה. וכל איש שמקדש ומטהר אי"ע ומשרה תמיד שם הוי"ה ב"ה על עלמנו שהיא שם האמת. א"ל לו שיחטא שהוא בחי' אדם שם מ"ה שורה עליו. וכל מי שהוא שוטה וגם רוח עליו נאמר אין אנו והוא יכולין לדור ומסיר מעליו שם מ"ה שם הוי"ה ב"ה ומפני כך בא לידו חטא וזה כוונת הגמרא איהו שוטה רשע וגם רוח המאבד מה שותפים לו. פי' שמאבד שם מ"ה מעליו הוא שוטה רשע וגם רוח :

אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף. אמר שבחיבות שיכלו הוא מלבון כלתה נפשי. כדאיתא בם' אוה"ח ע"פ ויכולו הבמים שאמר מפני מה הארץ כדורות כדי שתהיה תלויה ועומדת בחזקת. שכל חלק יש לה השחוקקת צוה עיי"ש. וזהו שיכלו כל הנשיות שבגוף שיכיה להם השחוקקות להשי"ת עד כלות הניפוש :

אפילו בלא עיון המה רפואה דהנה
 כחוב (שיר ג) מי זאת עולה מן המדבר
 היינו שעל ידי דיבורי תורה יש עלייה
 לעולמות מי זאת שמשבי שורש הנשמה
 עולם המחשבה. ולזה מי עשה בראשו
 היינו במחשבתו יעסוק בתורה ועל ידי
 הדיבורים יש עליה להעולמות הכלל
 וממילא יתוקן הנשמה :

ארתא בגמרא כל האומר שלמה הטא
 אינו אלא עושה . חס ושלום
 להסתיות שהיה בוס חטא רק כל
 עניני עבודה של שלמה היה להחזיר
 כל עניני עוב"ז לבורשן וסיתוקן ג"כ
 חטא אדכ"ר ויסיה דירחו בתחתונים .
 ועשה מכל עניני עוב"ז עבודה להשי"ת
 ועשה מכל עניני עוב"ז כלים לעבודה
 השי"ת רק באמת שלא הגיע עדיין הזמן
 שיתוקן העולם . ועבודה שהמע"ה לא
 היה ביכולת שתגמור עדיין ונשאר הכלים
 שעשה בגודל קדושי עניני עוב"ז בלא
 גמר . וזה עין עושה שלמה המע"ה
 שהקדים לעשות כלים קודם הזמן ונשאר
 בלא גמר . לכן בעת בריאת העולם
 ביחוד ברא ה' לעשות נשאר בלא
 גמר ביום ששי . והתיקון יהיה אי"ה
 בעת שיעבור רוח הטומאה מן התרץ
 ואז יהיה התיקון לכל הקליפות . יבטיח
 אשר נעשה בעת בריאת העולם נשאר
 וכו'

שפע וחיות לעבודה כל הסדיקים וכל
 ישראל :

אמר שדורות הראשונים כאשר בא
 סבעל דבר אל אדם והמר לו
 עשה עבירה זו היה מנלח אותו ועשה
 סיגוף לגוף . ואם אמר לו עשה עבירה
 זו עשה סיגוף אחר לגוף . אבל עכשיו
 שהגופים חלשים אינו כך . וזה שאמר
 ירמיה הנביא (איכה ה) למה ללח
 תשכחיו העזבינו לאורך ימים השיבו ה'
 אליך ונשובה חדש ימינו כקדם . פי' למה
 ללח מה לי ללחון והא תשכחיו פי'
 תש כוחינו מאד ואין זדינו ללח סבע"ד
 ולעשות סיגופים . ובעד זה העזבינו פ'
 לאורך ימים בתמים . אלא בדורותינו
 השיבו ה' אליך ונשובה וחדש ימינו כקדם
 פי' שיהי שום כימי קדם סיגופים :

עוד אמר שבעת שאדם נולד ונד
 הכט"א שלו לד בני . היינו אם
 נולד זכר נולד הכט"א נקבה ואם נולד
 נקבה נולד הכט"א זכר . וזה הכט"א
 מלפני תמיד לחבר עם האדם ולעשות
 אותו . וזה שאמר דוד המע"ה (תהלים
 לז) יופה רבע לדיק ומבקש להמיתה וגו'
 וזוים החופה מבעל האדם הכט"א
 אהרה ימנו .

ארתא בגמרא תש בראשו יעסוק
 בתורה . הנה דברי תורה

זכר' בזה הים גם כן מקרה הלדיק יסוד
עולם שהמע"ה :

בי יודע עוז אפיך (תהלים 5). על ידי
מדה הנקרא מי יכול הלדיק לנצור
הדינים. יודע מלבון ויודע בם אנשי
סוכות. וזה מי על ידי מי יודע עוז
זכר' היינו הסרון אף. וכיראתך עברתך
היינו כמו שלדיק מושל במדה יראה
במאמר לדיק מושל ביראת אנקים כן
מושל בעברתך היינו בהדינים לנצלן
ולמתקן: או יאמר וכיראתך עברתך ע"ד
ככל בירי שמים חוץ טיראת שמים כך
עברתך הקב"ה גוזר והלדיק מנצל :
הוא (אבות פ"ג) הים אומר כל שמעשיו
טירובין מחכמתו חכמתו מתקיימת.

להבין המשנה שהרי הדיוקים כותרים
זה את זה שבירשאל אמר כל שמעשיו
מנובים מחכמתו חכמתו מתקיימת ד"שמע
שאל מעשיו שוים לחכמתו אין חכמתו
מתקיימת. ובסיפא חסר כל שחכמתו
מרובה ממעשיו אין חכמתו מתקיימת
משמע שאל חכמתו שיה למעשיו חכמתו
מתקיימת. ואמר שיש חכמה פימית
וכנגדה יש חכמה חילונית ר"ל. ועבור
זה לריך כלי להחזיק החכמה הפנימיות
שלא תלך ח"ו החכמה לחילונים. והכלי
המחזק החכמה היא מלות ומעש"ט
שאלים עושה המעש"ט מחזיקים את

החכמה שלא תלך לחוץ לחילונים ר"ל.
וזה ידוע כי הכלי המחזק איזה דבר
הינתן בם. לריך שתהיה הכלי יוהר
גדולה מהדבר הניתן בם. וזה כוונת
המשנה כל שמעשיו מרובין מחכמתו פי'
שהכלי גדול כ"כ שיכולה להחזיק החכמה
שלא תלך חס ושלום לחוץ חכמתו
מתקיימת. אבל אם הכלי מעשיו אינם
גדולים ואפילו שוים לחכמתו אין הכלי
יכולה להחזיק החכמה. והשתא ניחא
שאין הדיוקים מרישאל לסיפא סותרים
זה את זה. וזה כוונת בעל מסדר הגדה
(יחזקאל טז) ותרצו ותגדלו ותבאו בעדי
עדיים שדים נכחו ושעריך למח ולת
ערה ועריה ואתעבור עליך ואתראך
מתבוססת בדמך ואומר לך בדמך
חיי ואומר לך בדמך חיי. כי במלכים
קודם הגאולה היו ישראל מבוקעים
במ"ט בערי טומאה ותיקף הופיע להם
הבי"ת אור החכמה וצאו ושיגו מ"ט
בערי קדושה עד בער הנו"ן. ובזה
שלא היה להם שום מלוא היה באפרי
שהלא החכמה חס ושלום לחילונים ר"ל.
לפיכך נתן הקב"ה לישראל שתי מלות
היינו דם מילה ודם פסח שיהיו חלו
השני מלות כלים המחזיקים את החכמה
שלא תלך לחילונים חס ושלום. וזה
ותרצו ותגדלו היינו שהרבה השכל
והחכמה

והחכמה שלכם ותבואו עד גדלו כשער
 היובל הוא שער הנוף הנקרא עד .
 שדים נכחו היינו שיש לך זיוה גדולה
 ע"ד שאמר דהמע"ה שטשה שדים
 במקום זיוה . וטעריך למח והיו חס
 ושלום השערים למוחס לחינוכים בגא
 היה להם שום כלי המחזיק את החכמה
 כי לא היה להם עדיין טוב מאוס .
 ואעבור עליך והראך מהבוססת בדמיק
 היינו שיש לך מלות בני הדמים עבור
 זה . ואומר בדמיק חיי היינו שטשה כלי
 להחכמה בלא תלא חס ושלום להילומים
 ר"ל והבין היטב :

תבם עדיף מנביא ואמר למח הכס
 עדיף מנביא כי איתא מנלפ"ך
 לפיס אמרום ואותיות מנלפ"ך בגיט'
 פ"ר הוא פ"ר דיניס . פי' חס נביא
 רואה דין הוא אוטר דברים כהווייתן
 כמו שנאמר לו הנבואה . וזה מנלפ"ך
 לפיס אמרום פי' שהנביא חס אומר
 דיניס אומר כך נביאחו . אבל חכס אפי'
 רואה דיניס הוא יכול להמתיקן בשורבן
 ולהפך מדת הדין למדת הרחמים ולפיכך
 חכס עדיף מנביא :

(עוד מזה עיין לעיל שבת חזון) :

בימים הסס חלה חזקיהו למות ויבוא

אליו ישעיהו זו חמוץ הנביא ייאמר כס
 חמר ה' זבאות לו לזיתך כי מת אחס
 וגו' (ישעיה לח) ואיתא בגמרא חמר ליה
 בן חמוץ כלה נביאחך ולא כך מקובלנו
 מבית אבי אבא אפילו חרב חדס מונחת
 על זואחרו של אדם חל ימנע את עלמו
 מן הרחמים . פי' רש"י אבי אבא דוד
 והקב"ה למח קרא לרוד אבי אבא הלא
 מדוד עד חזקיהו היו כמה דורות . ואיתא
 בגמרא חכס עדיף מנביא והקב"ה הלא
 איתא בגמרא אין הקב"ה משרה שכינתו
 חלא על חכס גבור ועביר נמלא בכל
 נביא חכס הוא . ואיך אפשר לומר בחכס
 עדיף מנביא הלא הנביא הוא חכס
 ג"כ . ואמר בכל נביא חמר נביאחו לפי
 מראות נביאחו ולא חמר נביאחו רק
 מח שראה במראות הנבואה ולא יוטר .
 חבל חכס בהחמה עילאה יכול להמתיק
 הדיניס בשורבן ולהפך ממדה"ד למדה"ר
 כמו שכתב למיל . וזה שאמר חזקיהו כלה
 נביאחך ולא כך מקובלנו מבית אבי אבא
 כי אבא היא חכמה ואבי אבא היא
 חכמה עילאה . ואוכל בהחכמה להמתיק
 הדיניס בשורבן . וחכי' חרב חדס מונחת
 על זואחרו וכו' :

חוב עין הוא יבורך כי מלחמו נהן
 לדל (משלי כב) משל לטיף בלוי
 לעבדיו לעשות לו כתר טלכות מפואר
 מאל

שיש להם תשובה לעבוד להשי"ת בכל לבבם ובכל נפשם. המה עובדים להשי"ת אפי' בדברים גשמיים היינו אפילו באכילה ושתיה וזיבורים וזה היא בחי' אור"ח. וזה כונת הכתוב אורח לדיקים פי' אפילו אורח הלדיקים היינו לדברים שהלדיקים עובדים להשי"ת בבחי' אורח היינו בדברים גשמיים כאור נוגה, ודרך רשעים היינו אפי' התורה שלומדים רשעים הוא באפילה לא ידעו וגו' :

בשיצא רשבי' מן המערה ראה את

יהודה בן גרים אמר עדיין יש לזה בעולם נתן בו עיניו ונעשה גל של עלמות. והקשה מה זה שתמם רשבי' שעדיין יש לזה בעולם והיכן יהיה. ותירץ שכיון שראה רשבי' שיהודה מסר אוחיו למלכות ראה רשבי' החסרון בעלמו שבוודאי הוא חטא והלביש אותו החטא ברשע ע"ד (ירמיה ב) תיכרך רעתך. עבור זה ישב רשבי' במערה ונעשה תשובה. ופיון גילא רשבי' מן המערה וראה את יהודה שעדיין קיים תמם רשבי' בעלמו שראה שלא עשה תשובה כהגון כי אם היה מושה תשובה שלימה לא היה רשע בעולם. וע"ז קמתמה נתן עיניו בו פי' נתן עיניו בעלמו שיעשה עוד תשובה עבור זה. וכיון שהסור החטא

מאד. יני שאוהב למלך כלתה נפשו ואשיקתו להכין הכתר ולהביא לפני המלך הכתר בתכלית מפואר חיש מהר לעשות נחת רוח למלך שאמר ונעשה יצונו. ואין חילוק אללו אם הוא עושה הכתר או אחרים משתדלים לעשות הכתר רק כוונתו שיהיה נחת רוח למלך שאמר ונעשה רצונו אבל מי שאינו אוהב המלך רק אוהב את עלמו רצונו שיעשה רק הוא הכתר ולא יחוש לכבוד המלך אע"פ שיתמהמה בעשותו. וזה ידוע כי באכילה שאדם אוכל לרץ להעלות כל ניה"ק מכל מאכל ולעשות כתר מלכות ומי שהוא טוב עין שרואה לעשות נחת רוח להמלך ולהעלות ניה"ק חיש מהר אין חילוק אללו אם הוא אוכל או אחרים אוכלים. ונפיכה הוא יבורך כי מלחמו נתן לדל. פירוש שמעלה ניה"ק המשוקעים אפי' במקום -- פי' הניזולות אשר המה משוקעים -- ממקא דתהו"ר והבן :

אורח לדיקים כאור מנה הולך

ואור עד כון היום ודרך רשעים באפילה לא ידעו במה יכשלו. תתלי' כי דרו מכוון דרך כבושה היינו שנתן לנו הקב"ה התורה ומלות והיא דרך כבושה שיכולים בני אדם לעבוד להשי"ת בתורה ומלות אבל הלדיקים

החטא מוטלמו בשלימות נעשה גל של
עלמות וכו' :

פ"א היה מדבר מן החומרה של פסח
אמר שמלאך יכול להחמיר אבל
אדם האריך אפשר להחמיר. וזקני ר'
אברהם היה מחמיר ביותר ועל מלות
מלוה לקח המגיד אללו כי הוא היה
יודע שמחמיר ביותר. וגם סיפר המעשה
ברבי זוסיא שכסה עלמו בגלגל בחורף
וצח עליו ירחת המלאכים ולא היה
יכול לסבול אותה ובקש מהקב"ה שיסור
מעליו היראה. וזה היה צרבי זוסא
אבל זקני שהיה מלאך בעלמו לא
הורך לזה כי הכילה שלו היה מע"ל
מעור של בר יונה ואדם אי אפשר
להיות מאכילה כזה. כתיב (יחזקאל ח) והנה
אופן אחד בארץ שיה אופן אחד בארץ
באופן ביותר יפה והיותר מובחר שיהי'
מלאך ואעפ"כ יהי' בעוה"ז שאופן הוא
מלאך ואעפ"כ יהיה בארץ. וזה שכסה
רבי זוסיא א"ע בגלגל כי אופן הוא
מלאך כי כמו בגלגל כשמגיע לסוף תחזור
לחלתו כך המשיך בשעה שסיסה עלמו
מראשית המחשבה לסוף המעשה, ואיך
אפשר להיות זה כי כשאדם מקבל ע"ע
זו"מ"ש באמת ויודע שמלכותו בכל משלה
ומוביבו עקרת הבית דהיינו שיחזור כל
זה שבעולם לעיקרו ובורשו לכל עלמין

אזי אם הבנים שמחה :

סיפר אשר בין תלמידי המגיד

הגדול ז"ל היה וויכח על
תורה שאמר המגיד ז"ל. זה אומר
כך אמר המגיד וזה אומר כך אמר
המגיד. והשיב להם המגיד ז"ל אללו
ואלו דברי חלקים חיים. כי הדיבורים
שאמרתי כולל דברי כולם ע"כ דברי
המגיד ז"ל. ואמר הוא ז"ל כי יש
שבין חכין לאורייתא. ובאמה
גמכות התורה ממקום האחדות
האמיתית. אמנם התורה במקור שרשה
היא אחדות רק כשגמכות לאלו
העולמות נעשה שבעין חנפין לאורייתא
ע"כ איתא בתורתו של רבי מאיר
כהוב כהגית אור באלף כי רבי מאיר
לקח את התורה ממקור שרשה. ע"כ
נכתב אור באלף ואלינו כהוב עור
בעיין עוטה אור בשלמה עוטה אור
כש"ל מ"ה כי בכל אחד מבני
ישראל נמצא אבן טוב היינו ילון
הקדוש אשר לא נמצא כמוהו אפי'
בשלידק. רק שאור שלו איננו
בהתגלות בשום אלה כל אחד ואחד.
למשל כאשר יש אבן טוב עוטה
בכותל אין נראה זיוה ואורה וכאשר
מוקים אותו מהחומר מתחיל האבן
מעט להאיר. וכשמקים אותו סיטב
הוא

תפלתי אימתי כשהוא לך ס' עת
 רלון ועוד יש לדיק גדול מזה אשר
 יכול להמתיק הדינים בשורשן. וללדיק
 זה מזדמנין מלמעלה להתפלל בזמן
 שאינו עת רלון מלמעלה בכדי שיעשה
 הוא בתפלה עת רלון. וזה פירוש
 ואני תפלתי כשאני מתפלל נעשה לך
 ס' עת רלון וזה מלמעלה למטה
 ומלמטה למעלה. וכל ה"ל הוא רק
 שהלדיק מתפלל בשביל עצמו. אבל
 כשמתפלל בשביל אחרים אזי גם
 להלדיק הגדול לריך שיזדמנו לו עת
 וזמן שהוא עת רלון מלמעלה. וזהו
 שא"כ (דברים ג) ואתחנן אל ס' בעת
 הו"א כי משה רבינו ע"ה התפלל
 בשביל ישראל שרצונו היה להכניס
 בעלמו את בני ישראל לארץ הקדושה
 ואז היה רק מעבירם דרך ארץ
 הקדושה והיה מכניסם לגן עדן
 הסחתון. ע"כ היה לריך עת וזמן
 שיש עת רלון מלמעלה:

סיפר בשם המגיד ז"ל שאמר

בזה"ל כילד מרקדין לפני
 הכלם. כשהשפע באה משפילין הרגלים
 למטה וכשנסתלק השפע מגביהין הרגלים
 למעלה עכ"ל המגיד ז"ל. כחוב
 (בראשית לג) ויעקב נסע סוכותה
 ויבן לו בית ולמקנהו עשה סוכות

אח מאיר ביותר. וכאשר לוקחים
 אותו מסכותל ומנקים אותו ביותר
 מאיר ביותר. וכש"כ כשמשיבין אותו
 במשכנות כסף וכש"כ במשכנות זהב
 יותר ויותר. וזה עוטה אור שלו
 כש"ל מ"ה כדרך שהאדם מתנהג
 עם חלק האור שיש בו. וזהו (שמות י) ולכל
 בני ישראל היה אור. דק שהחילוק
 הוא במושבותם היינו באיזה מקום
 שהוא מושיב אותם:

אמר הקב"ה הוא נשמה של העולמות
 והאורה הוא רוח של העולמות.

ועל ידי הממונע היינו הסירה שהיא
 בחינת רוח נעשה התיחדות והתקשרות
 בין ישראל לאחינו שבשמים. וזהו
 אורייתא וקוב"ה וישראל כולא חד.
 ומחמת זה קודם בריאת האדם לא
 היה מי לקבל עליו עומ"ש כדכתיב
 (בראשית א) ואדם אין לעבוד וגו'
 ונאמר (שם ב) ורוח אלקים מרחפת
 כי לא היה לה סיבן להיות ממונע
 וסידור:

ואני תכלתי לך ס' עת רלון. (תהלים

טו) אמר שיש שני בחינות
 לדיקים. יש לדיק שאינו יכול להמתיק
 הדינים בשורשן וללדיק כזה לריך להזמין
 לו עת להתפלל בזמן אשר הוא עת
 חנן רלון למעלה. וזה פירוש ואני

כי כאשר הלדיק הוא בשלימות
 מדריגתו יכון שיעסוק בכל עניני
 עוה"ז בכדי לקשר אותם להש"ת .
 אבל כשאין הלדיק בשלימות מדריגתו
 כדכתיב (משלי כד) כי שבע יפול וגו' וקם .
 אסור לו לעסוק בעניני גשמיים רק לעסוק
 בתורה ותפלה ומעש"ט . וזה ויבן לו בית
 היינו כשהיה במדריגתו השלימה
 המיוחדת לו ליעקב בית עשה לו
 קביעות בעניני עוה"ז כמו בית
 ולמקוהו כשנפל ממדריגתו השלימה
 כדכתיב שבע וגו' עשה סוכות עשה
 מעניני עוה"ז דירת עראי ודבק א"ע
 רק בחו"ת ומעש"ט . וזה שאמר אדוני
 אבי אָצונו ז"ל כשהשפיע והחיות בזה
 משפילין הרגלים היינו שעוסקים בעניני
 עוה"ז . וכשהשפיע מהחלק מגביהין
 היינו שמדביקין את עצמן לחורה ולתפלה
 ולמעש"ט :

טובים

מאורות שברא אלהינו היינו
 לדיקים שהם מאורות העולם
 טובים הם כמש"נ (שמות ב) ותרם
 אותו כי טוב וגו' שנחמלה הבית
 אורה ילרם בדת כו' כח וגבורה
 נתן בהם להיות מושלים בקרב העל .
 היינו בחוק החל שהוא הב' ברזום
 והקיימים הב' ועשה העל וברזום
 לעקור הב' געשה תל . וזה הב' בראשית

בשביל ישראל שיש להם כח לעשות
 עם הב' כחפ"ס :

בסידור

ר' שבתי גם בסידור משנת
 חסידים בהפרש הנוסח
 במעריב השכיבנו אבינו לא כנוסח
 שאר הסידורים השכיבנו ה' אלקינו .
 כי באמת כאשר יתבונן האדם בגדלות
 הבורא ב"ה אשר מלא כל הארץ
 כבודו ולית אתר פניי מנייה ומנכותו
 בכל משלה . שכל עליזים ותחשוים
 מקבלים כל חיזתם רק מאתי יתב"ש
 בנתי הפסק רגע . הנה לא היה
 לו העזה לשכוב במטה מולעת ולפשוט
 את כל אבריו מבושתו מהבורא ב"ה
 אשר מלא כה"ב וכו' . אמנם כאשר
 אומרים השכיבנו אבינו וזכר שהבורא
 ב"ה הוא אבינו ואנו בניו למקום
 ב"ה . יכול לשכוב כבן המתחטא לפני
 אביו ומדרך האב לחופף על בנו
 ולשומרו בעת שיטן . וזה בקשותינו
 שישמרינו ויפרוס עלינו וכו' :

עבשין

בדורות האחרונים העיקר
 הוא שיתחזקו בני ישראל
 באמונה ביותר . כי באמת גשמות בני
 ישראל מתחילין להיות נמשכין מא"ק ונשמות
 ישראל הטה קומה שלימה . וכמו
 שבקומה יש דאש לגוף ורגלים קן
 הנשיות של הדור האחרון הם
 עיהבא

ואח"כ ישפיעו לעולם ולא יארכו לקבל
 מן העולם. אך הטעם לזה הוא ענין
 אחד עם גלות השכינה. כי זאת המדה
 נקראת כנ"י היא הנוחנת חיות ושפע לכל
 העולמות ואפילו לקליפות ובפרט לאו"ה.
 בזמן שעושים ראונו של מקום אזי מקבלת
 לעלמה דיה וסמונת מחלקת לכוונת
 אחרים. ובאם ח"ו אין עושין ראונו של
 מקום אזי אע"פ שכל החיות והשפע
 הולך על ידה אעפ"כ היא צריכה לקבל
 לאורך עלמה. וכמו ארך ישראל שהוא
 מקור השפע לכל הארצות כמאמרם
 ז"ל, וכדודע שבזמן מעלחה היתה בהללחה
 ובמעלה יותר מכל הארצות, ועשה אע"פ
 שהיא מקור השכע לכל הארצות אין לה
 לעלמה כלום כידוע. שהאשים שבחוכה
 הם אין להם ממקום אחר אין להם
 כלום. וזה הטעם נמי בצדיקים אע"פ
 שהם משפיעים לעולם. בזמן שהעולם
 נכון לפניו י"ת אזי הם מקבלים מן
 המקור ומדריכים את העולם בדרך הישר
 ואינם צריכים להם. ואם ח"ו להיפך
 אע"פ שהם הם המשפיעים צריכים להיות
 מקבלים. כי כך היא המדה כיון שהם
 ושלום רעה יורדת לעולם פוגעת בצדיקים
 כמ"ש (שמות כב) כי תלח את ומלאת
 קולים ונאכל גדיש :

כל

צבא דמשיחא הנשמות הם מבחי'
 צדיים. ואם בהראש יש בחינת
 זייה מושיות ושכליות ובהגוף יש
 חי' ראייה שכליות כדאיתא הלכ
 בין. ודבר הנראה לעין אין בזה
 גיין אמונה כי הלא רואה בעיניו.
 אך בהרגלים שאין בהם שום בחי'
 ראייה שייך שפיר אמונה. ומחמת זה
 בנשמות אלו שהם בחי' רגלים אשר
 אליהם איתא דמעי רגלין ברגלין. עיקר
 חיזוק שלהם היא באמונה היינו להאמין
 שמכ"כ ומלכותו בכל משלה וכל מה
 דעביר רחמנא לעב עביר. וגם יאמין
 ואל יפול לב אדם הנה הנשמות שבדורות
 האלו הם ממקום נמוך ומחות ולבית
 נמוכין למה שוללין הדיבורים שלי. רק
 יאמין שאפילו דיבור קטן של יהודי עושה
 רושם למעלה. כי באמת כמו שהרגלים
 צריכים להראש בן הראש צריך להרגלים.
 כי הם מעמידין כל הגוף שכל הגוף
 בשען עליהם :

סיפור ממנה צדיקים שסבלו עניות
 בעולם. קשה לי תמיד
 ואינו מצין למה הצדיקים צריכים להיות
 מקבלים. אדרבה כיון שהם משפיעים
 לעולם צריכים הם לקבל מן המקור

אחריו אולי יפולכו ברשתו ח"ו ו
לא יעזבונו בידו :

איתא בגמרא ישראל מפרסין לאביב

שבשמים. ואיך שייך לומר

כן הלא אין לריך אפילו לעולמות

עליונים. כי ח"ו לומר שהוא לריך

לשום דבר ובפרט לעולם התחתון

השפל הזה. אך הענין הוא בזמן

שישראל עושים ראונו של מקום אי

מתמנה ראונו ורחמים להשפיע לעולם

כי בזמן שח"ו אין עושין ראונו אי

ממעת מדת טובו מן העולם. אבל

בזמן שעושים ראונו ומדת טובו

מהנסגה ומתפשטת בעולם זאת כביכול

הוא פרוסה. נמצא שהשפעתו היא

הפרוסה. וכן הוא הדיק האמיתי

הוא מקבל כדי להשפיע וזה הוא

הענוג שלו. כי אנו רואים בזמן

שח"ו אין טוב בעולם אם היו נוהגים

לו כל הון דעלמא אין לו הגאה

מזה. אך הנחתו הוא אם ישראל

טובים ועוז להם. נמצא הדיק

במדתו הוא ממוצע בין האדם ובין

הקב"ה כי קבלתו היא ג"כ כדי

להשפיע וזהו הענוג שלו. אבל זה

שאין זכותו גדול כ"כ שיכול להשפיע

איך הוא מקבל. מדריך בעל משפיע

אעפ"י שאינו יכול כ"כ כמו השמי

אעפ"כ

כל כרוף אחר הכבוד הכבוד בורח

ממנו וכל הבורח מן הכבוד

הכבוד רודפת אחריו. וקשה הנה כפי

הנראה זהו עונש של כרוף אחר

הכבוד שהיה הכבוד בורח ממנו.

ולפ"ז למס מגיע להבורח מן הכבוד

עונש כזה שירדוף אחריו הכבוד כי

כאשר בורח מן הכבוד מסתמא אינו

רוצה בזה. אך כאמת הוא כי

הדיק האמיתי אשר הוא למעלה

מכך השבע מדות והוא במדריגת

השמות האמיתי. לדיק כזה יכול

לרדוף אחר הכבוד בכדי להעלותו. גם

מפני כבוד החורה. כי להחזיק

טוביהא לגרמיה אין במחשבתו וראינו

בלל. ומפני לדיק כזה הגבוה היינו

הינ"ר אשר בטבעו להתגאות ולהתנשאות

כמו שאור שבטיסה בורח ממנו.

כי אדרבה כאשר יבא לפניו יעלהו

לקדושה. וזה הכי כל כרוף אחר

הכבוד היינו לדיק כזה שיכול לרדוף

אחר הכבוד הכבוד בורח ממנו

מפני היראה שיעלהו לקדושה וישאר

אפס ואין. אבל הדיק אשר עדיין

אינו בטוח בעצמו שלא יפול ברשת

הינ"ר זהו שאריך לברוח מן הכבוד.

בכדי שלא ילכוד בעלת הינ"ר וזה

הכבוד היינו הינ"ר כנ"ל רודפת

לדיקים שאינם רואים בזה העולם מחמת
 שרואים שהשפעה היורד לעולם הולך
 בין מקומות לא עוברים ומתערב זה בזה
 רעות. כמו שיש באדם ליורד ימין
 שמשפיע בנים ומשמות בעולם. וליורד
 שמאל שדוחה הפסולות והמותרות. כן
 כמו בעיני הכ"ל ליורד הימין משפיע שפע
 הטוב והשמאל משפיע פסולות ומותרות
 לאו"ה. א"כ כשהלדיק רואה שהשפע הולך
 אלל דרך הפסולת ומתערב בהם אינו
 רואה בזה העולם כי הכנת נפש הוא.
 איך אין יכולים לשאול ככ"ל כי מי
 שידע בעיניו גלגולים לא קשה כלל כי
 מה שאנו רואים שיש אנשים עוברים
 וכשרים ומלמערים בעולם. זה הוא
 מפני ענין הגלגולים כי אפשר לא היה
 טוב בגלגול ראשון ע"כ בא לעולם כד,
 לקבל גמולו בזה העולם והוא מחסדו
 השי"ת. ומה שאנו רואים בטוב לרשעים
 יכחי שבגלגול ראשון היה טוב אך שלא
 לשמה אע"פ שמתוך שלא לשמה בא
 לשמה הוא עשה כל ימיו שלא לשמה.
 ע"כ בא לזה העולם כדי לקבל תשלומין
 בעו"ה. ואם מיישב עלמו ועושה טוב
 בזה העושר אזי מוכרח הוא לבוא
 עוד לעולם וילענה ביסורים עד שבה
 לשלימתה ואם לאו אזי נאמר שיטה פניו
 ותשלחה ויורד נמדריגות תחתיות דל"ה.

והולך

אעפ"כ הוא ג"כ נקרא בעל משפיע
 אבל מי שאינו יכול כלל האיך יכולים
 לומר עליו שהוא נקרא בעל משפיע.
 כמו כן בלדיקים יש גדולים וגדולים
 עד כמה מדריגות כי גבוה מעל
 גבוה שומר. וזה שיכול להשפיע יכול
 לקבל והמסון דן אחריו. אבל מי
 שלא התחיל איך יכול לקבל הלא
 הוא כדרך כל המקבלים. אעפ"י שאנו
 רואים שיש שהמסון רודף האחרים
 ואין אנו יודעים מפני מה זה הוא
 מחמת זכות אבותם שגדול מאוד :
 י"י לינורות השפע ליורד ימין וליורד
 שמאל. ישראל מקבלין מלימוד
 הימין וישמעלים מקבלים מלימוד השמאל.
 גמזמן שחרב בהמ"ק כתיב השיב אחר
 ימינו לא ח"ו שנספק שפעס מהימין
 ימקבלין מלימוד השמאל כי זה כח
 הסג"ל. אך שגשגהרצב הימור ימין
 והולך במקומות לא עוברים דרך בה'
 החוריים. כי יש בה' אחר וקדם
 זה לעומת זה. וגם אלל השמאל יש
 איתם הקרובים לקדושה ויש בהם
 חלק טוב גדול ויש מהם תערובות טוב
 ורע ויש מהם שכולו רע. ע"כ על ידי
 שגשגהרצב הימור ימין בין אותן במקומות
 ע"כ נהערב בשפע שהוא שקרנות גם
 שאר רעות הנמלא בעולם. ע"כ יש

בעת עוסקו בתורה או בתפילה
 לומד ומתפלל בכוונה ראויה יהיה
 יתבדך. אך בעת שאינו עוסק בתורה
 נפסק ממנו קשר וחבלי מצוותיה
 אהבה ויראה שהיה לו בעת עוסקו
 בתורה. ואין מעצור בכה מחשבותיו
 להיות דבוק בו יתבדך כאשר בתחלה
 בעודו עוסק בדברים שבקדושה בתורה
 ובמעשה המצוות. ובחי' לדיק כזה
 צריך בכל עת להתאמץ ולהתחזק שלא
 ינתק ממנו חבל האהבה והיראה
 פענין שכתוב (משלי כד) כי שצע יכונ
 לדיק וקם היינו אפילו אחר נפילתו
 הוא חוזר ומתחזק וקם מנפילתו.
 והענין הוא דכתיב (דברים לב) כי חלק
 ה' עמו יעקב חבל נחלתו והוא
 עפ"י משל כאדם המופל מלמעלה
 למטה ואוחז בשתי ידיו בחבל ומתחזק
 עלמנו שלא ליפול ולעלות למעלה
 למעלה. אמנם יש בחי' לדיק עובד
 השי"ת בכל תנועה ותנועה אפילו
 אינו עוסק בתורה רק בדברים
 פשוטים נוכח ה' דרכו. ועל ידי
 שזדכך ונתמסר בכל בחינת קומתו
 ונתקדש בקדושה של מעלה. עד
 שהגיע למעלת ומדרגת להיות מרכבה
 אליו יתבדך בכל איבריו. ולדיק כזה
 אין צורך עוד להתחזק עלמנו לאחזן
 בחבל

והולך ומתמודד ק' עד שבא ליד לדיק
 ונהנה ממנו. אזי מעלה אוחז למעלה
 עד מדרגת אדם. והשתא נמי אם מיישב
 עלמנו כ"ל אזי עולה למעלה ואם לאו
 חוזר ויורד כ"ל. כן יכול להיות כמה
 פעמים שהלדיק מעלה אוחז והוא יורד
 אח"כ ע"י מעשיו. ע"כ הלדיק הרואה
 זאת מר לו מאד כיון שרואה לפניו
 נשמות שמתמודדים למאות שנים ולא לפים
 שנים שעולים ויורדים כמה פעמים. ולזה
 הענין צריך להיות לדיק בעולם כי הלא
 קשה נשמה שהיא בתכלית השלימות למה
 תרד לעוה"ז לראות בצער העולם. הלא
 לטעם ה"ל כדי להעלות הנשמות
 הנעלמות והסכרדות. כמו שמספרים
 מרבי דורש לייב מאלוק שפעם אחת
 נסע בדרך ובה למקום רפס וטיט
 ושם בקשה ממנו נפש אחת שיעשה
 לה טובה. אמר מה לי ולך שאעשה
 לך טובה. כיון שרשע אחת ושוכן
 במקום כזה מהתמא שזה אחת זה
 הגמול. והשיבה זאת הנפש כשהייתי
 בזה העולם נתתי לכם ממון. אמר
 כיון שכן מוכרח אני לעשות לך טובה:
אני עבדיך בן אמתוך פתחת למוסרי
 (תהלים קטז) דהנה יש שני
 בחי' לדיקים יש לדיק שהוא עובד את
 השי"ת בתורה ותפלה. חנוכס רק

לשלוט בהתורה. אך איחא זכחזי האר"י ז"ל שהעצים ודיבור של התורה היא הגוף וכוונת הלב של התורה היא הנשמה. ואיחא זגמרא תימוק בן יוטו חי אין לריך לשומרו מן העכברים ועוג מלך הכשן מת לריך לשומרו מן העכברים. ע"כ מפני שבועה"ר החמילו אחזבי ללמוד שלא זכוונת הלב והתורה היא כגוף בלא חיות ונשמה. ע"כ יכולה הסט"א לשלוט בהם ח"ו:

בר הנביאים לא נתנבאו אלא זכה הוסיף עליהם משה שנתנבא זכה. כי בחי' זה עלמא דדכורא היא בחי' משפיע משם הוי"ה ז"ה. כי כמו שיש באדם נפש ונשמה הנפש הוא כלי לנשמה. הגם שגם הנפש הוא רוחני עכ"ז לגבי נשמה הוא כלי. כך כזיכול יש הוי"ה וכינוין ה' אחד ושמו אחד ששניהם אחד מ"מ כזיכול הוא ככש לגבי נשמה: ונביאת משה רבינו ע"ה היה מבחי' זה וללדיק זכה כל העולם לא נברא אלא לזוהי זכה כי זה כל האדם. אבל שאר נביאים היו זבח' כה עלמא דנוקבא זחי' כנסת ישראל והשפעהם היה ע"י כנס"י. וללדיק זכה לריך כיוע מכגס"י אס הם ראוים. וזכונתם היה זבח' דמיון ולכן כתוב (חושע יב) וביד הנביאים אדמה הגם אל מי תדמינו ואשוח

פחבל האהבה והיראה. כי כבר הגיע לכוונה זכונת מרכבה אליו יתברך. ועוד אה' כל פרטי עמינו אין לבר רק ממנו שלא להיות שם עבודת השי"ת. וזה הענין שהתפאר דוד המע"ה כפי הידיעה שיהיה רגל דביעי מן המרכבה בגדל קדושתו וטהרתו וחסידתו. ולכן אמר אני עבדיך בן אמהיך פתחת למוסרי. שהתפאר עלמו כי הוא עבד נאמן לה' אפילו זעת פתחת למוסרי. שנפתח קבר החבל ונתקו מוסרות אהבה והיראה זעסקו דזכרים פשוטים אעפ"כ הוא עבד נאמן לה'. כי כבר הגיע בקדושתו וטהרתו להיות מרכבה אליו יתברך אכי"ר:

י"י אהנים ששואלים עלי זמה אני גוטער יוד. והאמת שאין אני גוטער יוד ואני זעלמי אין. כי יודע אני ערכי. רק האמת אני רואה. זמי שמדבר עלי כאילו מדבר על הקב"ה ער וועט כאר שווארלט ווערין זעוה"ז וזעוה"ז. ואין אני אומר להתפאר עלמי ה"ו. תאמינו לי שאני חלק הנפש מישראל וחם כאב ח"ו לאחד מישראל בקלה העולם מרגיש אני תיקף:

בשנת החדשה גזירה של הכפרים אמר יכול השמן

ה' לזכרות וכו' ראה לומר כשאפילו מופל ממדריגתו ח"ו עכ"פ נשאר בבחי' עומד ודומה לנלאך. תורה יבקשו מפיחו פי נקרא ג"כ רבו לדיק. ולא לאו פי' שהנפילה שלו הוא עד מדריגה התחתונה ר"ל שלא ישאר אפילו בבחי' עומד אל יבקשו הורה מפיחו. ולכן הלדיקים הראשונים כשהיו לריכים להטיב לעולם היה ע"י תורה ותפלה כי העולם היה בבחי' גדלות. אבל עכשיו שהעולם הוא בבחי' קטנות לכן כשלאריך הלדיק להטיב לעולם אינו רק בסיפורי מעשיות ודברים פשוטים וזה פי' הפסוק (שיר ח) אחות לנו קטנה כי אחות נקרא כנס"י. כשישראל הם בבחי' קטנות ושדיים אין לה סיני חכמה ובינה. מה נעשה לאחותינו במה יכול הלדיק לעשות טובה לכנסת ישראל. רק ביום שידובר בה הלדיק סיפורי מעשיות בזה עושה טובה לה. ופעם אחד בא אל אדוני אבי זאוקלס"ם רענדלר אחד וסיפר לו שאדון שלו רוצה לדחותו מארענדע קודם פסח. והיה אבי ז"ל יושב ודיבר סיפורי מעשיות כל עתה הסגלותו. וקודם לאחו אמר לו רבי מה תשובתי על זה. אמר לו כבר עשית לך טובה כו' לך לשלום:

העיקר

לחזק עלמנו בחמונה ולבקש רחמי השם יתברך על חיובך

ה י"ב

ואשמה. ומחמת בחינתם היו בבחי' כנס"י בחי' למיזון מהכינוים והיו לרוכים לפעמים להשתעוררות. כי משה רבינו ע"ה השפעת נביאתו היה מבחי' הוי"ה וכתוב בו (במדבר יב) פה אל פה אדבר בו וכתוב ואתם הדבקים בזה וגו' לא היה לריך להשתעוררות. כי כמו כביכול כתוב בו (מלאכי ג) כי אני ה' לא שניתי שאין בו שום השתנות. כך הלדיק כזה אין בו שום השתנות ולכן כתיב בו שכינה מדברת מתוך גרונו של משה שהיה דבוק לקב"ה כב"י. וזה הפי' וידבר ה' אל משה לאמר כל מה שאמר משה היה ממנו דיבורו של הקב"ה כי השכינה מדברת וכו'.

בי שבע יפוג לדיק וקס (משלי כד) יש ב' בחינות א' בחי' עומד וזהו בחי' מלאך. ב' בחי' הולך זהו בחי' לדיק. ובה גדול האדם הן המלאך. ועוד יש בחי' נבילה ח"ו בחי' א' שנפל ממדריגה שלו עד נמטה ח"ו. ובחי' ב' כי לריך תמיד להיות בבחי' הולך. אבל אם הוא נופל ממדריגת הולך ולא נשאר רק בבחי' עומד זה ג"כ נפילה אללו ר"ל רק לדיק נקרא. וזה גירוש הכתוב כי שבע יפוג לדיק וקס אפילו שבע פעמים יפוג לדיק ממדריגתו אך עכ"פ נשאר בבחי' מלאך. וזה פי' הגמרא אם הרב דומה למלאך

והלדיק הגדול הנ"ל שמתהג עלמנו
 במרכבה הוא יכול להשפיע מהעולמות
 שהם בבחי' ראש שהם למעלה מהבחירה
 הנ"ל וד"ל :

קשין

מנווחיו של' אדם בקריעה ים
 סוף קשה לזוגם בקרי"ם
 ולבאורה קשה איך שיך אלל הנ"ב"ם
 קשה אך באמת הוא מלד ישראל נב"ן
 איתא בגמרא על הים נדמה להם כבחור
 ובשעת מתן תורה נדמה להם כזקן .
 ואיך אפשר שיהיה השמות בבורה ב"ם
 כי אני ה' לא שניתי . רק האמת דזם
 היה מלד המקבל כאשר ילאו בני ישראל
 ממזרים היו חז מלוכלכים בזהמות מזרים .
 לכן נדמה להם כבחור פי' בחור מלחמה
 שהיו נוחמים מלחמת הילד בשזה קם
 זה מופל . אבל בשעת מתן תורה כבר
 פסקה זרמתן נדמה להם כזקן כי
 כשיקין אדם נחבטלו ממנו כל התאוות .
 ופי' נדמה לה"ם לעלמם כי הכל היה
 מלדס דהם היו המקבלים . אבל אלל
 בבורה ב"ם אין שום חידוש ודבר קשה
 כי הוא סיבת כל הסיבות :

ואפשר

עוד כי בבורה ב"ם ברה
 עילם שיחלל מדס אחת
 בהצדקה פי' חסד בגבורה וגבורה בחסד
 ומסס תלא רחמים . וסנס במזרים סיס
 חסד לישראל וגבורה למזרים וסיס
 השמות

אמונה . וסגס שהוא בחירה ואיך שיך
 לבקש על דבר שהוא בחירה . עכ"ז
 יבקש עזר מהש"ת על חיזוק האמונה .
 כי אנו יודעים שיש עולמות שהם למעלה
 מבחירה כי הכל הוא קומה שלימה .
 סיינו הלדיק הוא קומה שלימה והלדיק
 עם ישראל המס קומה שלימה . וכל
 אחד ואחד הוא קומה שלימה . וגם
 העולמות הם קומה שלימה . וכמו שיש
 בגוף הסדס יטין ושמהל כמיאמר הכתוב
 (קבלת י) לב חכם לימינו וגו' קן
 בדיקס והרגלים ים ימין ושמהל . ובראש
 אין ימין ושמהל הגם כי אית תלת ראשין .
 אמנם ימין ושמהל לית תמן . כי
 בהעולמות שהם בבחי' ראש הם למעלה
 מהבחירה . וזהו מאמר הכתוב (קבלת ב)
 החכם עיניו בראשו פי' להשפע תמיד
 מהעולמות הנ"ל שהם בבחי' ראש שהם
 למעלה מהבחירה . ואיזה חכם יכול
 להשפיע מהעולמות הנ"ל חכם כזה אשר
 כחו חזק ותקיף להתהג עלמנו כהבלי
 עוב"ז ומחיר את העולם למוטב . כי כן
 אמר אדוני אבי ז"ל וכן הוא האמת
 שלדיק כזה שהוא מנהיג א"ע בעוב"ז
 במרכבות הוא נעשה למעלה מרכבה .
 ימי שאינו משיג עבודה גדולה כזה
 ומתנהג עלמנו להיות מיושני בית
 בנידנש ממלא למפלג כסמ"ד גס קן .

איבריו. ולזה אברהם אבינו ע"ה מקדים
 היה נקרא שמו אברהם בגימטריא רמ"ג
 אך כאשר חייקן כל רמ"ח איבריו ניתוסף
 לו אות ה' והיה נקרא שמו אברהם
 בגימטריא רמ"ח. וילחק אע"ה לה היה
 נקרא אדם השלם אך בלקחו את ז'
 כמ"ט ויהי ילחק בן ארבעים שנה בקחתו
 את רבקה כי ילחק בגימטריא ר"ח. אך
 בקחתו את רבקה צהייתו בן ארבעים
 שנה היה השלם כל רמ"ח איבריו והיה
 נקרא אדם השלם. ויעקב אע"ה היה
 לו צירידתו למארים ס"ו נפש ויוסף היה
 במארים כי יעקב בגימטריא קפ"ב אך
 צירידתו למארים צהייתו לו ס"ו נפש
 אז היה השלם כל רמ"ח איבריו והיה
 נקרא אדם השלם. ומשה רע"ה היה
 כלל דאצטן והיה עניו מאד מכל אדם
 והיה נתן כל הפגמים בעלמו. וזהו ויתן
 על פניו מסו"ה פי' שנתן כל הפגמים
 בעלמו לאותיות מסו"ה היינו מ' מילחק
 ס"ו מיעקב ה' מאברהם אבינו ע"ה

השתנות בסדר הצדיקים. לישראל היו
 חסדים גדולים בלי שום ערעור גבורה.
 לכן היה הענין קשה ומהיכן זכה לזה
 צחצוח. וזהו שאמרו בגמרא השוכה
 מאהבה זדונית ועשו כזכות. ולכאורה
 אינו מובן כי לא די שמוחלץ לו עונות
 אלא חף ועשו לו כזכות. אך הענין הוא
 כי כשאדם חופה ונתן חיות בקליפות
 ואח"כ כשעושה השוכה הוא מקבל החיות
 מאללם שנתן בהם. ולא עוד אלא
 שמקבל מהן החיות שנתן להם הצורה
 צ"ה צבחי' ואחיה מחיה את כולם והמה
 נעשים כפגרים מתים. ולכן היה לישראל
 חסדים שלימים בלי שום ערעור גבורה.
 ולזה היה גבורה שלימה בלי שום ערעור
 ד' חסדים כי קבלו מאתם החיות לגמרי:

סוף שדפס זאה במקומו אך מלאנו הנוסחא
 שיותר מפורשת לא נמנע העוב מעליו:

וירא משה כי קרן עור פניו ויתן על
 פניו מסוה כי אין נקרא אדם
שגם אך כאשר נתקן מקודם כל רמ"ח

הימו חלקוטים